

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2343/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ристић, адвокат из ..., против тужене ББ, чији је пуномоћник Бранислав Томашев, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж1 46/19 од 31.05.2019. године, у седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Гж1 46/19 од 31.05.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Параћину П1 189/18 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке одбачена је, као неблаговремена, тужба којом је тужилац тражио да се поништи решење тужене од 20.09.2017. године, којим му је отказан уговор о раду, те да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 52.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Јагодини Гж1 46/19 од 31.05.2019. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и првостепено решење потврђено у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке одлучено је да се трошкови одговора на жалбу не досуђују.

Против правноснажног решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у

примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је био запослен код тужене до 20.09.2017. године, када је донето решење о отказу уговора о раду применом члана 77. Закона о стечају, односно због наступања правних последица отварања поступка стечаја над туженом. Решење о отказу тужиоцу је уручено 28.09.2017. године, а тужбу суду ради поништаја овог решења, поднео је 26.12.2017. године.

У поступку је утврђено да је решењем Привредног суда у Крагујевцу од 04.05.2017. године покренут претходни стечајни поступак. Решењем тог суда од 20.09.2017. године, над туженом је отворен поступак стечаја, али је исто укинато одлуком Привредног апелационог суда од 24.11.2017. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Решењем Привредног суда у Крагујевцу од 18.01.2018. године поново је отворен стечајни поступак над туженом, а наведено решење укинато је решењем Привредног апелационог суда од 07.03.2018. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. У наставку поступка, предлагач је поднеском од 23.11.2018. године повукао предлог за покретање стечајног поступка над туженом, па је Привредни суд у Крагујевцу решењем од 26.11.2018. године обуставио претходни стечајни поступак и укинуо мере обезбеђења извршења од 04.05.2017. године. Након доношења решења Привредног апелационог суда од 07.03.2018. године тужена је у АПР-у, по службеној дужности, уписана као активно привредно друштво.

Код овако утврђеног чињеничног стања, побијаном одлуком тужба тужиоца је одбачена, уз закључак нижестепених судова да је поднета по истеку законом прописаног рока за подношење тужбе за поништај решења.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 195. Закона о раду („Сл.гласник РС“ број 24/05, ... и 13/17), прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени може да покрене спор пред надлежним судом (став 1), а рок за покретање спора је 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права (став 2).

Одредбом члана 77. Закона о стечају („Сл. гласник РС“ бр. 104/09, ... и 83/14) прописано је да је отварање стечајног поступка разлог за отказ уговора о раду који је стечајни дужник закључио са запосленима (став 1), а да одлуку о отказу доноси стечајни управник, који одлучује и коме од запослених ће по овом основу престати радни однос (став 2. и 3). Осим става 4. члана 77. који регулише зараде запослених, одредбе овог Закона не регулишу друга права запослених код послодавца над којим је отворен поступак стечаја, због чега се на заштиту евентуално повређених права из радног односа примењују одредбе Закона о раду, као посебног закона.

Имајући ово у виду, као и императивни карактер одредбе члан 195. Закона о раду, којим је одређен рок за подношење тужбе за заштиту права из радног односа, по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да се овај рок има применити и у случају када је запосленом престао радни однос због наступања правних последица отварања стечаја над послодавцем, при чему је без утицаја да ли је решење о отварању поступка стечаја укинута, како то погрешно налази тужилац, као и када је и да ли је поступак стечаја над послодавцем обустављен.

Дакле, рок за подношење тужбе за заштиту права из радног односа, из члана 195. Закона о раду, је преклузиван – материјално-правни рок, што значи да се пропуштањем овог рока губи право на подношење тужбе са таквим захтевом, па је и суд дужан да о благовремености тужбе води рачуна по службеној дужности.

Како је у конкретном случају тужилац побијано решење о отказу уговора о раду примио 28.09.2017. године, а тужбу са захтевом за поништај решења о отказу поднео 26.12.2017. године, дакле по протеклу преклузивног рока од 60 дана, прописаног чланом 195. став 2. Закона о раду, од пријема решења односно од сазнања за евентуалну повреду права, то је тужба неблаговремена и као таква правилно одбачена.

На основу изнетог Врховни касациони суд је, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић